

Recensie De liefde begraven - Trouw

Wat doe je als de één een kind wil en de ander niet?

Theater

De liefde begraven

Jeroen Spitzenberger, Hanne Arendzen

Léonie Sanders 28 december 2019, 1:00

In veel relaties doemt de vraag vroeg of laat op: wel of geen kinderen? Daarover gaat de knetterende toneeldialoog ‘De liefde begraven’.

De gezichten van de twee ex-geliefden komen steeds dichterbij elkaar, de opgebouwde spanning knettert bijna hoorbaar. Nog even, en een zoen zal onherroepelijk komen. “Maar jij wou geen kinderen”, zegt hij dan plotseling. “Nee, ik wilde geen kinderen.” En weg is het moment.

Dit aantrekken en afstoten, soms uit ongemak, soms uit uitdagend spel, is onderdeel van vrijwel de hele ontmoeting. Die vindt plaats op het platteland in Noord-Groningen, waar de twee exen (gespeeld door Jeroen Spitzenberger en Hanne Arendzen) hun hond gaan begraven. Het dier is het enige dat hen nog bindt. Of is er toch nog iets over van de liefde die anderhalf jaar geleden eindigde omdat hij wel een kinderwens had en zij niet?

Humoristisch en confronterend

‘De liefde begraven’ is echt een acteursstuk, waarin het spel de spil is en Spitzenberger en Arendzen kunnen excelleren. En dat doen ze. Met hun tekstbehandeling, mimiek, natuurlijke spel en onderlinge chemie zetten ze geloofwaardige personages neer, die het stuk prettig maken om naar te kijken. Wat hierbij ook helpt, zijn de regie en het script van Peter de Baan. De tekst is het ene moment luchtig, met regelmatig een humoristische noot, en het andere moment confronterend. Het stuk speelt nadrukkelijk in het nu, met bijvoorbeeld een komische verwijzing naar de stakende boeren, en het dilemma wel of geen kinderen op deze overvolle wereld te zetten.

De Baan laat de acteurs de vierde wand doorbreken; ze maken veelvuldig contact met het publiek. Dit zorgt mede voor een intieme sfeer en meer betrokkenheid bij het verhaal. Mooi is de langzame toenadering van de twee exen op meerdere vlakken. In eerste instantie gaat de vrouw voor de lust en de man voor liefde en stabiliteit. Langzaamaan groeien hun verlangens naar elkaar toe en blijkt ook zij een drang naar liefde te hebben, die ze nooit toeliet door haar onzekerheid.

Hun emoties worden weerspiegeld in videobeelden op een beeldscherm achter op het toneel. Deze verschuiven gedurende de voorstelling langzaam van een realistisch polderlandschap naar abstractere beelden. Als beiden er duidelijk niet uitkomen of het verstandiger is weer een liefdespaar te

worden of om exen te blijven, dobberen ze het water, terwijl ze aan het slot weer vaste grond onder hun voeten hebben. Net als dit slot is het hele verhaal ietwat voorspelbaar, maar dat bezwaar wordt grotendeels tenietgedaan door het hoge niveau van uitvoering.